

Arrest

nr. 220 179 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 24 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker er niet in geslaagd was zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd bij arrest nr. 1661 van 11 september 2007. Het cassatieberoep dat hij hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen.

In het kader van zijn tweede en derde verzoek om internationale bescherming nam de Dienst Vreemdelingenzaken telkens de beslissing om zijn verzoek niet in overweging te nemen (bijlage 13quater). Zijn beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad telkens verworpen.

De commissaris-generaal besloot zijn vierde verzoek niet in overweging te nemen. Hij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij vreest nog steeds gedood te worden door salafistische groeperingen.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legt hij de volgende documenten neer: een uittreksel registerboek van de rechtbank van Ain Shams omtrent een klacht over slagen en verwondingen die hij neerlegde tegen salafistische moslims, van 3 november 2011; een uittreksel registerboek rechtbank van Al-Matariya omtrent een klacht in verband met brandstichting, van 17 september 2012; een uittreksel registerboek rechtbank van Al-Khanka omtrent een klacht in verband met brandstichting van 15 september 2012; een verzendingsbewijs van DHL; een brief van het Koptisch Orthodox Bisdom van Nederland en België van 15 maart 2016; een krantenknipsel Friesch Dagblad van 27 februari 2015 en een Verklaring van de voorzitter Nederlandse Koptische Stichting van 27 februari 2016.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker stelt dat: "Verwerende partij legt alles naast zich neer, en meent het asielerlaas niet meer te moeten onderzoeken gezien de eerste asielaanvraag van verzoekende partij negatief werd afgesloten. Dit is niet serieus." De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 6, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud.

Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Verzoeker weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn voorgelegde documenten: "Wat uw vijfde en meeste actuele verzoek om internationale bescherming betreft blijft u vasthouden aan uw initieel verhaal en voorgehouden vrees ten aanzien van salafistische groeperingen. Bijkomende legt u nog een aantal documenten neer (zie DVZ, verklaring, 15 april 2016, vragen 15 en 17). Echter, ook deze stukken vermogen de voorgaande beoordeling(en) van uw vluchtrelaas niet in positieve zin te wijzigen en dit om volgende redenen. Zo betreffen het in totaal 3 uittreksels van het gerechtelijke register, die 3 klachten van u en/of uw familie moeten aantonen, oa. een aanklacht wegens slagen en en verwondingen en een klacht wegens brandstichting in uw appartement. Allereerst moet opgemerkt dat de inhoud van de klachten uw/jullie eigenste verklaringen betreffen en daarom niet persé garant staan voor de authenticiteit en waarachtigheid van de erin vermelde gebeurtenissen. Vervolgens dateren al deze klachten van de periode 2011-2012, nl. respectievelijk van 3 november 2011, 17 september 2012 en 15 september 2012. Strikt genomen had u deze documenten al eerder tijdens de asielpcedure moeten kunnen voorleggen aangezien uw derde en vierde verzoek van na deze datum dateren. U geeft aan dat u al deze stukken pas heeft ontvangen op 20 maart 2016. De afschriften van deze stukken zouden pas in februari 2016 aan uw familie zijn verstrekt (zie vertaling stukken), maar er is geen enkele aanvaardbare reden waarom u of uw familie maar liefst vier tot vijf jaar zou wachten om deze documenten (of een afschrift ervan) te bekomen bij de Egyptische politie. Dit komt evenmin de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees ten goede. Daarenboven dient toch ook enig voorbehoud te worden gemaakt bij de herkomst en authenticiteit van deze stukken. Zo blijken de drie documenten te zijn voorzien van blauwe stempels en paarse stempels. Na vertaling blijken deze slechts gedeeltelijk leesbaar te zijn, bovendien blijken sommige stempels niet rond te zijn - wat de bedoeling zou moeten zijn - maar wijken de lijnen ervan af of is de belijning zeer kartelig. De documenten zijn eenvoudigweg via tekstverwerking opgesteld en deels met de hand ingevuld. De stukken bezitten, naast de twijfelachtige stempels, geen enkele officiële hoofding van het betreffende politiekantoor of rechtbank. Gelet op het reeds eerder ongeloofwaardig bevonden relaas, kunnen deze documenten bezwaarlijk de appreciatie van uw verzoek in positieve zin ombuigen. Overigens vermeld één van de stukken letterlijk: '...gezien door ons, voor echtverklaring van de handtekening van de Ministerie van Justitie, deze legalisatie waarborgt de authenticiteit van de inhoud van het document niet' (Rechtbank van Eerste aanleg van Ala-Materiya, klacht van 17 september 2012). Met andere woorden, dit bevestigt nogmaals dat de documenten werden opgesteld op basis van jullie/uw verklaringen maar dat deze daarom niet persé stroken met de waarheid.

Het DHL-verzendbewijs geeft enkel aan dat de stukken vanuit Cairo naar u werden opgestuurd, niets meer en niets minder.

De brief van het Koptisch-Orthodox Bisdom van Nederland en België dd. 15 maart 2016 attesteert dat u Egypte bent moeten ontvluchten omwille van problemen met Slavistisch islamitische groeperingen, maar ook dit document werd duidelijk ten uwen behoeven opgesteld en vertoont een gesolliciteerd karakter zodat de erin opgeworpen elementen niet zomaar voor waar kunnen worden aangenomen. Het krantenknipsel Friesch Dagblad, dd. 27 februari 2015, betreft de situatie van Kopten in Nederland en de wijze waarop hun verzoek om internationale bescherming wordt beoordeeld door de Nederlandse asielinstantie IND. Dit artikel betreft geenszins uw persoonlijke situatie en/of asiilverzoek en dit document is aldus niet dienstig. Tenslotte is er nog de verklaring van de voorzitter van de Nederlandse Koptische Stichting, dd. 27 februari 2016, waarin de situatie van de Kopten in Egypte in het algemeen wordt toegelicht. Echter, dit betreft een algemene rapportering die geenszins uw persoonlijke situatie toelicht en bovendien voorbijgaat aan bovenstaande vaststellingen inzake het ongeloofwaardige karakter van uw asiilverzoek."

Verzoeker stelt verder dat: "Dat het niet enkel bij bedreigingen is gebeven bleek uit het medisch rapport van het IMMO-onderzoek in Nederland dat verzoekende partij tevens neerlegde tijdens haar huidige asielaanvraag.

Hierin wordt uitvoering het asielrelaas van de broer van verzoekende partij (die samenhangt aan deze van verzoekende partij) zeer uitgebreid nagegaan en vergeleken met de verwondingen die de broer van verzoekende partij opgelopen heeft." De Raad merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voorgaand medisch rapport niet heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn huidig verzoek.

Een verwijzing naar o.a. rapporten en artikels omtrent de situatie/positie van de koptische christenen in Egypte, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter te verwijzen naar deze algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Egypte betwist en verwijst naar o.a. artikels en rapporten om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Egypte niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Egypte een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Noch uit de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, noch uit die door verzoeker bijgebracht blijkt dat de situatie in Egypte actueel van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in de informatie van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 februari 2019, voert verzoekende partij aan dat haar vrees aangetoond is door alle documenten die zij heeft ingediend en in het bijzonder het document van haar Kerkgemeenschap uit Nederland die haar relaas en vrees bevestigt.

Verzoekende partij wijst er op dat haar Kerkgemeenschap tevens bevestigt dat ook haar familie moest vluchten en zij niet in veiligheid kunnen leven gezien de vele salafistische groeperingen. Verzoekende partij besluit dat haar documenten zelfs geverifieerd zijn door het Ministerie van Buitenlandse zaken en dat de commissaris-generaal haar dossier niet correct heeft geanalyseerd.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 14 februari 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot het volharden in haar vluchtrelaas en in de bewijswaarde van de door haar neergelegde documenten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de bestreden beslissing en de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zoals in de bestreden beslissing en in de voornoemde beschikking wordt aangegeven, werd het document van de Kerkgemeenschap uit Nederland van verzoekende partij d.d. 15 maart 2016, dewelke attesteert dat verzoekende partij Egypte is moeten ontvluchten omwille van problemen met “*Slavistisch*” islamitische groeperingen, duidelijk ten behoeve van verzoekende partij opgesteld en vertoont het een gesolliciteerd karakter zodat de erin opgenomen elementen niet zomaar voor waar kunnen worden aangenomen. Voorts dient te worden opgemerkt dat niet aangegeven wordt op basis van welke elementen of onderzoek de Kerkgemeenschap uit Nederland concreet kan bevestigen dat verzoekende partij is moeten vluchten omwille van problemen met “*Slavistisch*” islamitische groeperingen.

De 3 uittreksels van het gerechtelijk register neergelegd door verzoekende partij die 3 klachten van verzoekende partij en/of zijn familie moeten aantonen, volstaan blijkens de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente motieven evenmin om haar vluchtrelaas te ondersteunen: *“Allereerst moet opgemerkt dat de inhoud van de klachten uw/jullie eigenste verklaringen betreffen en daarom niet persé garant staan voor de authenticiteit en waarachtigheid van de erin vermelde gebeurtenissen. Vervolgens dateren al deze klachten van de periode 2011-2012, nl. respectievelijk van 3 november 2011, 17 september 2012 en 15 september 2012. Strikt genomen had u deze documenten al eerder tijdens de asielprocedure moeten kunnen voorleggen aangezien uw derde en vierde verzoek van nà deze datum dateren. U geeft aan dat u al deze stukken pas heeft ontvangen op 20 maart 2016. De afschriften van deze stukken zouden pas in februari 2016 aan uw familie zijn verstrekt (zie vertaling stukken), maar er is geen enkele aanvaardbare reden waarom u of uw familie maar liefst vier tot vijf jaar zou wachten om deze documenten (of een afschrift ervan) te bekomen bij de Egyptische politie. Dit komt evenmin de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees ten goede. Daarenboven dient toch ook enig voorbehoud te worden gemaakt bij de herkomst en authenticiteit van deze stukken. Zo blijken de drie documenten te zijn voorzien van blauwe stempels en paarse stempels. Na vertaling blijken deze slechts gedeeltelijk leesbaar te zijn, bovendien blijken sommige stempels niet rond te zijn - wat de bedoeling zou moeten zijn - maar wijken de lijnen ervan af of is de belijning zeer kartelig. De documenten zijn eenvoudigweg via tekstverwerking opgesteld en deels met de hand ingevuld. De stukken bezitten, naast de twijfelachtige stempels, geen enkele officiële hoofding van het betreffende politiekantoor of rechtbank. Gelet op het reeds eerder ongeloofwaardig bevonden relaas, kunnen deze documenten bezwaarlijk de appreciatie van uw verzoek in positieve zin ombuigen.”*

Waar verzoekende partij oppert dat haar documenten zelfs geverifieerd zijn door het Ministerie van Buitenlandse zaken, wijst de Raad erop dat hiermee de waarachtigheid van de erin opgenomen inhoud niet wordt aangetoond. Deze 3 uittreksels vermelden overigens letterlijk: *“(…) Gezien door ons, voor echtverklaring van de handtekening [van Ministerie van Justitie], deze legalisatie waarborgt de authenticiteit van de inhoud van het document niet (…).”* Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, bevestigt dit nogmaals dat de documenten werden opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekende partij en/of haar familie, maar dat deze daarom niet daadwerkelijk stroken met de waarheid.

Verzoekende partij heeft daarnaast nog een krantenknipsel bijgebracht evenals een verklaring van de voorzitter van de Nederlandse Koptische Stichting, d.d. 27 februari 2016. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende opgemerkt: *“Het krantenknipsel Friesch Dagblad, dd. 27 februari 2015, betreft de situatie van Kopten in Nederland en de wijze waarop hun verzoek om internationale bescherming wordt beoordeeld door de Nederlandse asielinstantie IND. Dit artikel betreft geenszins uw persoonlijke situatie en/of asiolverzoek en dit document is aldus niet dienstig. Tenslotte is er nog de verklaring van de voorzitter van de Nederlandse Koptische Stichting, dd. 27 februari 2016, waarin de situatie van de Kopten in Egypte in het algemeen wordt toegelicht. Echter, dit betreft een algemene rapportering die geenszins uw persoonlijke situatie toelicht en bovendien voorbijgaat aan bovenstaande vaststellingen inzake het ongeloofwaardige karakter van uw asiolverzoek.”*

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die hier een ander licht op werpen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS